

Fajt mot farfar

Det är en vacker försommardag. Pärla myser när bilen liksom surfar fram längs den krokiga grusvägen. Hon blundar och föreställer sig att hon sitter i en berg-och-dalbana. Oj, vad det pirrar i magen!

Genast efter den sista branta kröken svänger de in på farmors och farfars gård. Mamma har knappt hunnit stanna bilen förrän Pärla sprudlande glad rusar ut och kastar sig i famnen på sin gråhåriga farfar.

– Här har du mig! Och jag är faktiskt *sju* år nu ... och så har jag tappat en tand – se bara! säger hon och grinar brett.

– Ja, kan man tänka sig ... Du som nyss var en liten småglutt. Och nu är du ju stora damen, säger farfar med sin varma och lite sävliga röst.

Småglutt – vad betyder det? Det vet Pärla inte riktigt, det är bara nåt som farfar brukar kalla henne och lillebror Olle för: *smågluttar*. Men tydligen är hon ingen sån längre, inte sen hon blivit en stor sjuårig dam.

Mamma har klivit ur bilen och plockat fram en stor kappsäck ur bagageutrymmet. Farfar ser förvånat på när hon kommer kånkande på den väldiga väskan.



– Oj, Pärla, har du så mycket grejer med dej? Du ska väl bara vara här tills i morgon?

Pärla tittar snett på sin oförstående farfar.

– Men du förstår väl att jag måste ha med mig alla mina gosedjur? Hur tror du att de skulle känna sig om de måste sova alldeles ensamma en hel natt?

– Nåja, *alldeles* ensamma skulle dina gosedjur väl ändå inte vara, säger mamma. Farmor är ju hemma hos oss och tar hand om Olle medan du är här med farfar. Men nu finns Gräddnos, Lillapan, Slingersnok och stora nallen i väskan. Så jag hoppas att både de och du ska trivas här hos farfar tills pappa och jag hämtar dig i morgon kväll.

Det är första gången som Pärla ska sova över hos farmor och farfar utan att farmor är där. »Då vet man aldrig vad som händer«, har pappa sagt och skrattat lite. Pappa, förresten, han spelar just nu en fotbollsmatch och när den är slut ska han och mamma resa bort över natten. Pärla tänker att mamma och pappa kommer att ha det tråkigt utan sina två barn. Men det är klart: Vuxna kan väl inte få ha det roligt jämt.

* * * * *

– Farfar, kan vi spela häst- och prinsesspelet nu?

På köksbordet står tre tomma tallrikar som för en stund sen var dekorerade med fiskpinnar, potatismos och lingonsylt. Nyss har mamma surfat iväg med bilen och lämnat ett dammoln efter sig längs grusvägen. Så brukar det inte se ut när bilar kör på gatorna i stan.

– Häst- och prinsesspelet ...? Jag tror inte att vi har nåt sånt, säger farfar och kliar sig i skägget.

– Jo, det har vi ju spelat många gånger!

Farfar känner oroligt hur svettdroppar börjar tränga fram i pannan. Visst är han tankspridd, det påpekar farmor alltid. Men så här glömsk brukar han väl ändå inte vara. Håller han på att bli gammal och helt utan minne?

– Har vi? Kan du visa mig spelet?

De går fram till stora spelskåpet. Genast får Pärla syn på det hon letar efter: en stor platt skiva och en grön plastlåda med roliga träfigurer.

– Där, farfar!

– Aha, nu förstår jag vad du menade. Egentligen borde du ha sagt häst- och *drottning*spelet

– men på riktigt kallas det SCHACK. Och jo, jag spelar gärna med dig. Men då får du inte bli ledsen om du förlorar, för du minns väl att jag är nåt av en *expert* på just schack.

Pärla har för länge sen lärt sig hur pjäserna ska stå på den stora spelplanen. Hon radar omsorgsfullt upp alla figurer medan farfar dukar av efter maten. Sen börjar drabbningen.

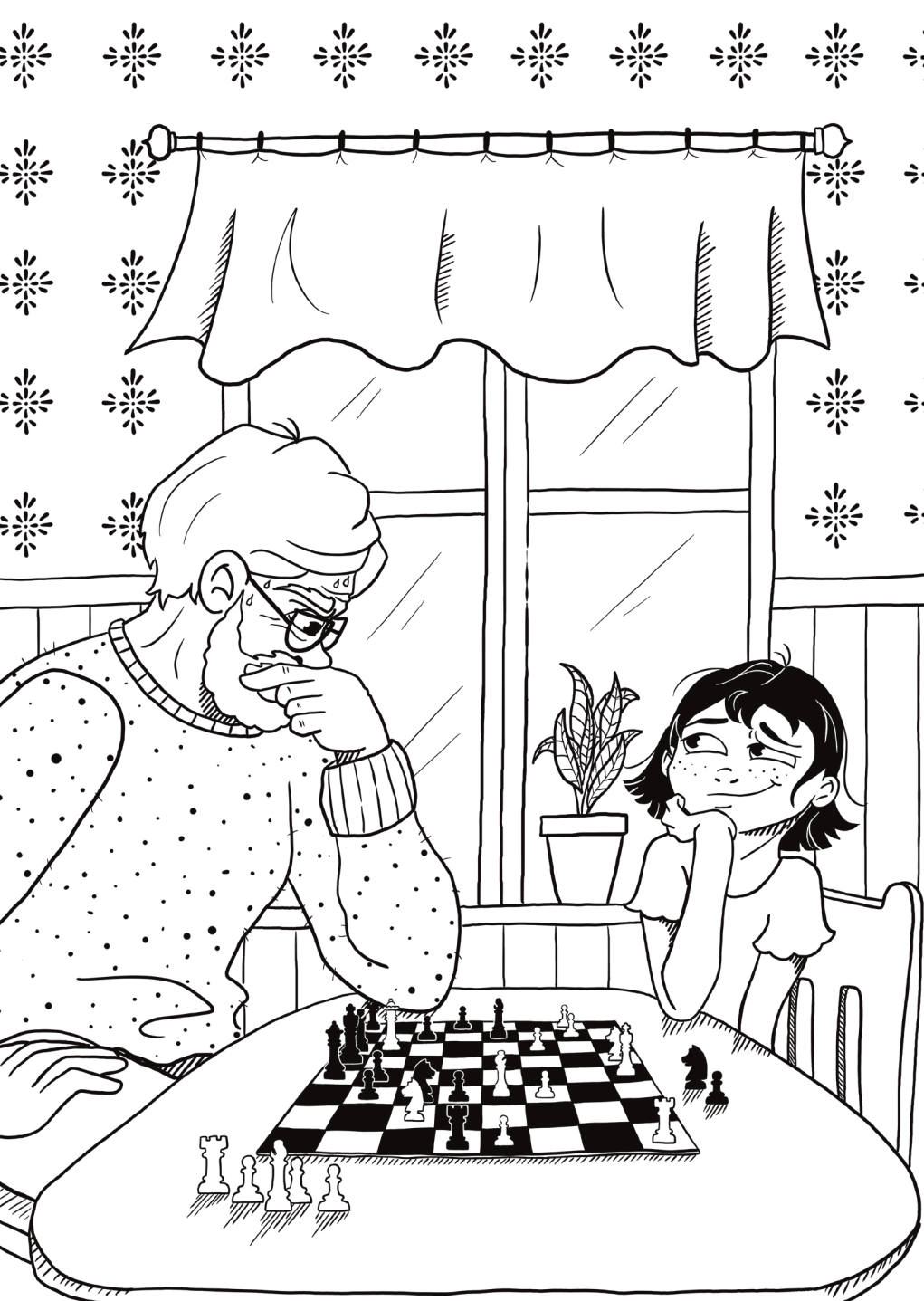
Det blir en jämn match. Till en början skrockar farfar till då och då när han lyckas äta upp en av Pärlas pjäser, men allteftersom får han en mer sammanbiten min. Snart ser han riktigt bekymrad ut. Pärla ser hur han tänker – hon hör nästan hur det liksom knakar inne i farfars hjärnkontor. Efter att hon gjort ett drag sitter de tysta en lång stund. Till sist måste hon fråga:

– Ska du inte flytta, farfar? Det är din tur nu.

– Nja, jag tror inte riktigt att jag *kan* flytta, för det verkar ... ja, det verkar faktiskt som att du kanske vann, mumlar farfar så att det knappt hörs.

– Vad säger du? Jag hör inte när du talar så svagt.

– Jo, säger farfar och harklar sig ljudligt, jag sa



att du vann. Eller ska vi säga så här: Jag *lät* dig vinna. Den här gången. Men nästa gång, då tar jag dig allt ska du se.

– Ska vi spela en match till nu på direkten? frågar Pärla ivrigt.

– Nej, för nu är det är dags för min middagslur. *Och så behöver jag nog öva lite med farmor innan du och jag spelar igen.*

Det där allra sista *tänker* farfar medan han vankar mot kökssoffan. En del hemligheter kan väl en gråhårig farfar för all del få ha.

* * * * *

Snart fylls köket av ljudliga snarkningar. Farfar brukar säga att han drar timmerstockar när han sover, att det är därför det låter så mycket om honom. Pärla tittar försiktigt på farfars händer. De måste vara förfärligt små de där stockarna som han drar, för hon ser dem inte. Men tunga är de säkert ändå, så mycket som det låter.

Hon tassar tyst bort till vardagsrummet och söker fram den härligt hemska boken med skalbaggar, skorpioner och andra småkryp. Uppkru-

pen i soffan blir Pärla småningom lika dåsig som farfar. Hon ska bara blunda en liten stund, men glider snart bort till drömmarnas härliga land. Där i den sydamerikanska regnskogen tämjer Pärla en goliatspindel som hon ger namnet Jör-gen medan hon myser under stjärnornas sken.

